

Smučanje pridobiva med mladino v naši državi vedno več prijateljev. Med pospeševalci tega sporta je znana posebnost tudi ga. Frieda Gerdin, žena splošno znanega rojaka in zvestega naročnika našega lista ga. Staneta Gerdina. Ga. Frieda je direktorica smučškega središča Mont Chalef v Chesterlandu. V četrtek, 12. feb., bo razpravljala o smučanju in svojih pogledih nanj na 7 radijskih postajah Clevelanda in okolice na programu CEIC "The Best Location in the Nation".

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Avenue — 431-0628 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

Published daily except Saturdays, Sundays, Holidays and 1st week of July

Managing Editor: Mary Debevec

NAROCNINA:

Združene države:

\$16.00 na leto; \$8.00 za pol leta; \$5.00 za 3 mesece

Kanado in dežele izven Združenih držav:

\$18.00 na leto; \$9.00 za pol leta; \$5.50 za 3 mesece

Petkova izdaja \$5.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:

\$16.00 per year; \$8.00 for 6 months; \$5.00 for 3 months

Canada and Foreign Countries:

\$18.00 per year; \$9.00 for 6 months; \$5.50 for 3 months

Friday edition \$5.00 for one year

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CLEVELAND, OHIO

83

No. 28 Tuesday, Feb. 10, 1970

Ravnovesje sil med velesilami

Nova smer v naši zunanji politiki, ki temelji na načelu, da mora biti njena podlaga zmogljivost naše dežele, je jasno pokazala, da to načelo vpoštevata tudi Sovjetska zveza in Kitajska. Razlika je le v tem, kako katera država to pove. Amerika je svobodna dežela, administracija ne more v njej igrati v politiki slepomišenja, zato je nova smer v njeni zunanji politiki prišla primeroma hitro na svetlo. Prehod nanjo ni trajal niti dobro leto. Sovjetska zveza in Kitajska sta diktaturi, tam se režimu ni treba ozirati na to, kaj narod želi. Tam se lahko dela politika na skrivaj, ne samo domača, ampak tudi zunanja. Vendar vidimo lahko tako v sovjetski kot kitajski zunanji politiki novo smer, ki je slučajno enaka pri obeh in obenem tudi podobna naši. Tudi Sovjetska zveza in Kitajska mislita na zmogljivost, kadar odredjata smer svoje zunanje politike, le da to imenujeta drugače: boj za mir. To pomeni strah pred atomskim orožjem. Ni se treba goljufati: ne sovjetski ne kitajski tovariši se ne bojijo navadnega orožja, saj vedo, da tako orožje ne bi bilo odločilno pri spopadu z Ameriko. Vedo pa tudi, da bi jih Amerika niti ne poskušala premagati z navadnim orožjem. "Boj za mir" pomeni torej za komunistični svet strah pred nuklearnim orožjem, pred medcelinskimi raketami in za vsak slučaj še pred sateliti.

Prav isti strah ima tudi Amerika. Saj je na primer predsednik Nixon opozoril prav za svoji zadnji tiskovni konferenci, da se naša dežela Kitajske boji le s perspektivnega vidika, to je pa 10 in več letih, ko bo Kitajska oborožena z nuklearnim orožjem in medcelinskimi raketami, in da je temu primerno napravljen načrt za našo obrambo, ako bi prišlo do spopada med nami in Peipingom, pa bi do takrat še ne obstajala pogodba s kitajskimi komunisti o omejevanju in kontroli nuklearnega orožja.

Tako imajo vse tri velesile isti strah pred novo svetovno vojno. Ravnovesje mednarodne politike temelji torej na trikotniku: Washington-Moskva-Peiping. Zunanje ravnovesje se svetu zaenkrat ni treba biti povoda za novo svetovno vojno. Na drugi strani pa tudi nobena med tremi nima trenutno veselja, da bi resno rožljala z orožjem. Vsaka med njimi le opazuje svoje tekmece, kaj počenajo. Amerika dela to odkrito, Sovjetska zveza in Kitajska pa bolj na tihem. V tem trikotu samem ne bi mogli videti nobene resne nevarnosti za svetovni mir. Res je, da se Kitajska narašča, Sovjetska zveza pa grozi, toda ne prva ne druga nimata veselja, da bi resno mislili na spopad, ki bi vodil v svetovno vojno. Amerika pa še celo ne. Saj se skuša s Sovjetsko zvezo pobotati o omejevanju in kontroli proizvodnje nuklearnega orožja. To pa misli Moskva zares, kajti pokazalo se je, da Moskva ne sabotira izvrševanja mednarodnih pogodb, ki so v zvezi z obrambo, na primer pogodb o demilitarizaciji severnega in južnega tečaja itd. Ako bo podpisala pogodbo o kontroli proizvodnje nuklearnega orožja, jo bo tudi držala vsaj tako dolgo, dokler v Kremlju ne pridejo na oblast komunisti s popolnoma novimi političnimi vidiki in cilji. Tega pa ne bo tako kmalu, saj vidimo, kako počasi se menja sestav njihovega politibiroja. Ni prav nobene podlage za sum, da bi se ves politibiro mogel menjati preko noči. Tovariši v politibiroju gledajo drug drugemu na prste. Ako bi opazili kje kaj sumljivega, bi se prizadeti hitro združili v odpor. Spremembe v politibiroju po Stalinovi smrti to dosti jasno dokazujejo. Še bolj počasi se spreminja politibiro v Peipingu. Tam obstoja le ena nevarnost: da bi Mao nenadno umrl in pustil za seboj kaos. Pa tudi ta nevarnost ni velika. Moskva bi v tem slučaju najbolj pazila na to, da kitajski tovariši ne bodo začeli misliti resno na novo vojno.

S tem seveda ni rečeno, da so vojne nevarnosti izginile. So še zmeraj tu, morda celo velike, toda ne resne. Par takih se odigrava pred našimi očmi. Izraelsko-arabska vojna je spravila iz ravnovesja politične sile na Srednjem vzhodu. To jezi Moskvo, ker mora financirati arabsko vojskovanje; ne dovoli pa Arabcem nobene take vojaške poteze, ki bi poslabšala sedanji politični položaj. Amerika skuša biti kolikor mogoče nevtralna, ker pri tem najmanj tvega in ima obenem tudi najmanj stroškov. Sicer pa: dokler si Bela hiša in Kremelj lahko vsak trenutek direktno telefonirata, se za mir ni treba bati.

V podobni zadregi je Amerika v Vietnamu. Kot ima Moskva na Srednjem vzhodu zaveznike, ki vojaško niso dorastli svoji nalogi — morda pa tudi politično niso na svojem mestu —, tako ima tudi Amerika v Vietnamu zaveznike, ki niso kos svoji nalogi ne v vojaškem ne v političnem pogledu. Kot Moskva nosi velik del stroškov za vojskovanje v Južnem Vietnamu. Kot je arabska nepopustljivost v zadregu Moskvi, tako je nepopustljivost vlade v Hanoi preglavica za ameriško politiko. V obeh slučajih je

lokalno ravnovesje sil narušeno, pri čemur pa ne vesta ne Moskva ne Washington, kako naj se vse skupaj konča. Kosygin ima torej več utemeljenih razlogov za vzdihovanje nad nadlogami kot za rožljanje z orožjem. Tako je dejansko stanje, akoravno ga diplomacija skuša sproti prikrievati, sedaj na en način, sedaj na drugi.

Računati moramo s tem, da se bo ravnovesje lokalnih političnih sil porušilo tudi marsikje v Afriki in Latinski Ameriki. Tam bodo pa taki pojavi manj nevarni, kot so v Vietnamu ali na Srednjem vzhodu. Tudi tam se bosta Amerika in Sovjetska zveza hitro znašli, kar pa ne pomeni, da se bosta hitro sporazumeli. Interesi obeh se še zmeraj marsikje križajo. Precej teh križanj bo moralo biti zbrisanih, ako imata obe državi resen namen s pogodbo o kontroli proizvodnje in rabe nuklearnega orožja. Šele po podpisu pogodbe bo mogoče govoriti o začetku prave dobe mednarodnega miru.

Zaenkrat se moramo zanesti, da je sedanji trikotnik ravnovesja političnih sil utemeljen na stvarnosti in da ga radi tega ne misli rušiti nobena med tremi velesilami, pa naj se trenja med manjšimi državami razvijajo tako ali tako.

Svet ima torej dosti koristi od sedanjega trikotnika in verjetno ga ne skuša minirati noben politik, ki zavzema odgovorno mesto v mednarodni politiki, akoravno daje svojim diplomatskim pritiskom še tako grožč obraz.

BESEDA IZ NARODA

Vabilo na kosilo Slovenske šole

CLEVELAND, O. — Vsi rojaki so lepo povabljeni na kosilo, ki ga priredi v nedeljo, 15. februarja, Slovenska šola pri Sv. Vidu v svoji dvorani. Okusno kosilo bo na razpolago po \$1.75 za odrasle in \$1.25 za otroke, od 11.30 do 2h popoldne.

Cisti dobiček od tega kosila vzdržuje Slovensko šolo. M. Sfiligoj, taj.

Ob pogrebu Dolenčeve mame

CLEVELAND, O. — Preteklo soboto smo imeli pri Sv. Vidu pogrebno sv. mašo za rajnko go. Heleno Dolenc z E. 72. ceste. Sv. mašo je opravil rev. Danilo Zanutič, asistiral pa sta mu diakona gg. Franc Kosem in Jože Božnar, ki bosta 30. majnika t. l. posvečena v Clevelandu za duhovnika. Father Zanutič izhaja iz znane Zanutičeve družine z E. 61. ceste. Gospod je prišel v ZDA po zadnji vojski iz tistega dela slovenske zemlje, ki je spadal pred to vojsko pod Italijo. V slovenske šole ni mogel hoditi, ker jih ni bilo pod Italijo za Slovenec. Svojega materinega jezika se je naučil v domači družini, knjižne slovenščine pa šele v begunstvu, odnosno v Ameriki. Dames opravlja službo božjo in druga duhovniška opravila v svojem lepem materinem jeziku, kar je gotovo v veliko vzpodbudo tukajšnjemu slovenskemu mlademu rodu. Diakona gg. Kosem in Božnar, letošnja dva naša clevelandska slovenska novomašnika, sta nekaj mlajša, sta šla še kot otroka s svojimi starši zdoma, pa tudi oba obvladata svoj materin jezik ter bosta kot duhovnika lahko v veliko duhovno in gmotno dobro slovenskim ljudem koderkoli bosta v službi.

Pogrebna sv. maša za rajnko go. Heleno Dolenc je bila opravljena v slovenskem jeziku, se pravi ne samo maša, marveč tudi vse druge pogrebne molitve pred mašo v pogrebnem zavodu, kakor tudi one po maši ob krsti in ob grobu na pokopališču. Kako vzpodbudo je bilo to za vse zbrane, saj pa je bila velika vidovska cerkev od tej pogrebni maši polna, kot je samo ob posebnih takšnih priložnostih! In kako lepo je v molitvi z gospodi pri oltarju sodelovala vsa cerkev. Prav tako tudi v pogrebnem zavodu, kjer je bilo oba dva dni, kolikor je ležala na odru rajnka mati, obnašanje rojakov resnično ne samo dostojno, marveč tudi resnično nad vse spoštljivo do rajne in njenih preostalih dragih. Enako tudi na pokopališču. Bil je to resnično katoliški slovenski pogreb, kakor ga je vpeljal zadnji vatikanski koncil, ki prikazuje vsem nam tako upoln pogled naše

vere na človekovo slovo s tega sveta.

Samo ob redkih naših pogrebih se tako veliko in res lepo moli, kot se je molilo tako pri pogrebu dobre Dolenčeve matere. Veliko zaslug za to ima rev. D. Zanutič in oba naša gg. diakona Kosem in Božnar. Kako blagodejno je to gotovo vplivalo na vso številno pri pogrebu zbrano slovensko mladino, ki pohaja sedaj v srednjo in tudi še v ljudsko šolo! To so brezdvomno priložnosti, ko se porajajo v njenih dušah kliči po duhovnih poklicih.

Dolenčevi družini, posebno očetu g. Jožetu, je bilo gotovo vse to v veliko duhovno tolažilo. Saj pa je Dolenčeva družina ena tistih med nami, v katerih je versko življenje vseh njenih udov na prvem mestu.

In še tole: Dolenčeva mama ni umrla v bolnišnici ali v domu za ostarele, koder umrje večina ameriških ljudi. Umrla je doma, tako rekoč v naročju svojih dragih. Dolgo in hudo je bila bolna, toda vsega tega se njeni ljubljani niso ustrašili, da bi jo zaradi tega oddali v kateri izmed takih domov. Vzeli so nase še to žrtev, in to ne samo iz ljubezni do nje, marveč v glavnem iz svoje globoke vere. Koliko lažje je bilo potem rajnki umreti! In pa: Ali ni vse to nam vsem v dober zgled, v naše duhovno in telesno dobro?

Dolenčeva mama uživa, tako smo prepričani, že večno božjo Ljubezen in božje Zdravje. Njeno slovo od ljubečega moža in očeta pa je za te kakor tudi za vse druge njene drage ter za vso našo slovensko katoliško skupnost v tem znamenju neprimeren manj hudo in težko. Bog z njimi in tudi z vsemi nami! Rajnka pa bo tako še dolgo, dolgo živela v najlepšem spominu vseh nas. J. S.

Plamenček krščanske edinosti smo prižgali!

NEW YORK, N.Y. — Velikokrat se ljudje zbero z nekakšnim posebnim namenom, pa ob razidu ni zaslužiti pravega namena, zakaj so se zbrali. Nič skupnega ne poneso nazaj na svoje domove.

Včasih se zgodi, da se ljudje zbero skorajda z nekim strahom božjim, pa se zgodi, da se razidejo z občutjem sreče v sreči in s tiho blaženostjo v duši.

Menda ni nikakšno pretiravanje, če tako porečem za našo nedeljsko strnitev v cerkvi sv. Cirila 1. febr. pri deseti maši, za katero nam je župnik p. Richard prejšnjo nedeljo v oznanilu dejal:

"Da bodo vsi eno... Vabili smo v našo cerkev naše srbske pravoslavne sosedje. Njihova cerkev je na 26. cesti. Njih župnik je Very Rev. Basilijs Vejnović. On bo prišel prihodnjo ne-

deljo in bo blagoslovil žito pred sv. mašo, po pravoslavnem obredu. Simbolizem tega je vera v posmrtno življenje... Sprejmite naše srbske sobrate s prijaznim in s sobratiskim pozdravom."

Tako nam je naš župnik naznanil prvo ekumensko srečanje slovenskih krščanskih bratov za priliko, ki jo je razložil v svoji pridigi preteklo nedeljo.

Ze poprej se je srečal s srbskim župnikom, ki je prav tako kot naš p. Richard redovnik, z arhimandritom Basilijem Vejnovićem in sta se porazgovorila o vsem, kar je bilo potrebno za ta skromen in preprost ekumenski nastop. Pater Richard bo bral sveto mašo za pokoj duše Andreja Glušica, ki je imel veliko znancev in prijateljev med Srbi, in otac Basilijs bo odmolil pred to mašo molitve za umrlega in opravil obred po vzhodnem načinu. In tako se je zgodilo!

Izpred obhajilne mize v sredini je bila postavljena mala posebna mizica. Na njej razpelo z dvema svečama ob straneh. Pred razpelom žito, pripravljeno za blagoslovitev.

Veliki križ nad našim glavnim oltarjem, Kristus razpet na njem. Pod vsako razpelo, z žebelnim prebodo roko gledata na nas Njegova blagovestnika sveta brata Ciril in Metod. Označevalca Dobrote in Ljubezni Kristusove.

Ko sta onadva živela in učila božjo besedo in ljudi vabila k delom božjega hotenja in dopajanja, smo bili še vsi eno, pa bodisi — ali kot pogani ali kot kristjani. In vprav zategadelj se je njihova blagovestniška pot začela na vzhodu med našimi slovenskimi brati in se je končala med nami na zapadu.

Točno ob desetih začno "Fantje z Osme" na koru prve pianissime Gallusove skladbe *Glej, kako umira pravični*, ki ima nekaj glasbenih fraz iz staroslovanske cerkvene glasbe. Verniki, ki smo bili predstavniki katoličanov, pravoslavcev in protestantov, smo prižgali sveče. Melodija mimosti in blesteči utrinki svetlobe so že prevzeli našo intimnost notranjo in v pojenjanju zadnjih akordov zaslišimo glas otca Basija, ki začne molitev: U ime Otca i Sina u nebesih... pomolim se ja...

In tako je otac Basilijs molil za pokoj duše Slovenca, ki je bil katoličan. Edinstveno doživetje v središču naše srenje!

Ob koncu molitve je otac Basilijs kratko odpel: Večnaja mu pamjat... Večnaja mu pamjat...

In obrnil se je proti nam vernikom. Nagovoril našega župnika p. Richarda in njegovega pomočnika p. Bertranda ter vse nas. Povedal nam je pod velikim križem nad oltarjem, pred malim razpelom, kako smo pravzaprav vsi eno v Kristusu.

Ko sem ga poslušal, se mi je v duhu odprlo Sv. pismo in v njegovih vrstah sem zagledal zapisane besede:

"...zakaj eden je Učenik, vi vsi pa ste bratje..."

Po zadnjih besedah svojih je otac Basilijs objel in poljubil župnika p. Richarda, se obrnil na drugi stran in objel in poljubil p. Bertranda.

Se opustil nam zbranim vernikom, ker mora hiteti v svojo cerkev sv. Save, ki je njen patron in da slave danes njegov godovni dan. Vsi verniki, ki smo menda pri tej maši, ki je bila — kot je vsaka — ponovitev Kristusove zadnje večerje, globlje razumeli Njegovo molitev na njej, ko je prosil svojega nebeskega Očeta:

"...da bodo vsi eno kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bo svet veroyal, da si me ti poslal... da bodo vsi eno, kakor sva midva eno, jaz v njih, ti v meni, da bodo popolnoma eno."

Z otcem Basilijem nam je p. Richard pripravil ta blaženi moment pravega krščanstva in to nam je razložil v srčnosti polni

pridigi, ko nam je dejal:

Predragi v Kristusu!

Naši slovenski sosedje in sorjaki, bodite nam posebno dobrodošli po Vašem svečniku, častitem gospodu Basilijsu Vejnoviću.

Vi ste danes prvič v naši cerkvi. Priliko je dala sv. maša, darovana za dobro poznanega prijatelja, pokojnega Andreja Glušica. Ta prilika je prišla tako rekoč ob koncu tedna, v katerem molimo za združenje vseh krščanskih narodov.

Ta prilika združevanja je torej za nas v New Yorku — nekakšen zgodovinski trenutek, da je toliko Slovanov zbranih pod eno streh. Jaz se klanjam temu momentu, da zbrani Srbi, Hrvati in Slovenci naenkrat lahko skupaj molimo k svojemu Očetu v nebesih.

To je danes mala stvar, ki bo lahko postala velika stvar!

Drugo ime temu momentu je EKUMENIZEM! To je združenje vseh kristjanov. Tudi ob škofije smo dobili navodilo, da bi se poslužili ekumenske prilike. Prilika se nam je ponudila, dasi sicer ob žalosti, smrti pokojnega Andreja Glušica. In če me bo škofija vprašala, kaj smo napravili za ekumensko težnjo, bom z veseljem omenil to današnje dejanje.

Zares, prišli smo do časov sprememb in nihče več ne želi da bi se vrnili v stare čase! Vendar uresničevanje popolne krščanske edinosti bo dolg, dolg proces, v katerem smo storili že prve korake. Preteklost je sicer premagana, a je še vedno navzoča. Proces zedinjevanja bo tudi terjal mnogo sprememb v krščanskih skupnostih. Ne sprememb na račun RESNICE, pač pa na račun obleke, v katero se je resnica zavila.

Treba bo iti daleč nazaj na prve nezastopnosti, te nezastopnosti popraviti — in potem iti naprej. V tem bo potrebna dolgotrajna potrpežljivost med različnimi krščanskimi občestvi. Ker ta stvar zadeva na mnoge težave, zgleđa, da stvar momentalno zastaja. Vendar, če pa pogledamo, kaj vse se je zgodilo v pokoncilskih letih, ne moremo govoriti, da zastaja. Ekumenstvo, ki je spalo skoraj nad osem sto let, se zdaj razvija počasi, vendar po fundamentalnih spremembah zares napreduje.

Celo na ekumenski razvoj naprej lahko pokažemo v preteklem letu! Nadaljevalo se je delo v mešanih komisijah, v katerih delujejo člani Ekumenskega sveta. Meseca maja je papež Pavel VI. obiskal v Zenevi sedež tega sveta. Njegove besede so bile trezne, kot se je izrazil protestantski zastopnik H. W. Hessler. Dejal je: Papežev govor iztrezuje in hrabri! Pozornost je vzbudilo zastopstvo Tajništva za edinost, ki je prisostvovalo proslavi 1100-letnice smrti sv. Cirila, ki se je vršila v Sofiji.

Vpoštevati je treba, da so nasprotne sile še vedno žive! Zato ekumenizem potrebuje duhovne pomoči nas vseh, ki hočemo biti resnični kristjani. Kar daš in žrtvuješ iz srca, to te bogati! Kar pa si egoistično lastiš, to te osiromaši in izprazni. Delati dobro, kjer se le da, zlasti bratom drugih krščanskih skupnosti, to je ekumenstvo. In ekumenstvo združenje bomo dosegli! Imamo tisto, kar je najbolj potrebno — dobro voljo! Z dobro voljo pa se vse doseže! Molimo, da bomo to doživeli še v našem življenju.

Bog vas blagoslovi!

Ob koncu maše je večina zajeblja blagoslovljeno žito. Še smo postajali pred našo cerkvico. V vseh je bilo veselo občutje, kot da je že veliko noč tu med nami. In zares bila je mala velikonočna nedelja. Razbral sem iz duš vseh, da so se v naših dušah učlovečile besede Kristusove: "Kjer pa se vi zberete v mojem imenu, bom jaz med vami!"

Kristus pa je Ljubezen, in Ko smo v nedeljo prižgali svojo šibko svečko ekumenizmu — je ljubezen v naših srcih zagorela in nam razsvetlila prve težke korake na dolgi poti, ki jo imamo še pred seboj do popolne krščanske edinosti.

Popoldne sem bil na proslavi sv. Save v pravoslavni cerkveni dvorani. Najprej je bil banket. Na tem banketu so govorili v glavnem tisti, ki skrbje za dobro njujorske pravoslavne skupnosti. Seveda glavni govornik je bil njihov župnik arhimandrit, otac Basilijs Vejnović.

Otac Vejnović je dober govornik. V prvem delu, naravno, je govoril o pomenu sv. Save. A z njemu lastno besedo je prešel na jutranji obisk naše cerkvice sv. Cirila. Polno zasedeni dvorani je povedal, kakšna prilika — smrt čestitog Slovenca i dobrog Jugoslovena podpuk. Andreja Glušica — je ustvarila to priliko. Povedal je zbranim Srbom, kako se je pobratil s p. Richardom in p. Bertrandom ter izročil Richardov bratski pozdrav zbranim na njihov veliki praznik. Vsa dvorana je burno zaploskala in klici: Zivio! so doneli.

Od tu naprej je otac Basilijs govoril samo o pravem krščanstvu in o dnevu, ki bo prišel — kot je ob koncu dejal: Molimo i nadajmo se, da če uziči dan svetstog krščanstva!

Po banketu je v spodnji dvorani na odru nastopila šolska mladež z deklamacijami o sv. Savi. Skupina mladih je v narodnih nošah nastopila z narodnimi plesi. Potem pa se je razvilo narodno veselje s plesom!

Ob pol šestih sem se poslovil od otca Basija in ob stisku rok mi je dejal: "Toni, danes je bil lep dan, a nadam se, da temu ni kraj, več tek početak. Mi bomo dobri prijatelji i hrišćanska bratja!"

Zares, to je bil dan, ki nam ga je pripravil Gospod, ker smo ravnali vse v njegovem dopajenju. Ljubezen in bratstvo je naš Gospod!

Tone Osovnik

Nevarnost železniškega štrajka je odložena

WASHINGTON, D.C. — Na posredovanje delavskega tajnika Shultza so železničarske unije sklenile, da do 21. februarja železniškega štrajka ne bo. Do takrat se bodo zastopniki unij udeležili redne zimske seje izvršilnega odbora AFL-CIO v Miami in se posvetovali, kaj naj storijo. Položaj je namreč ravno sedaj precej drugačen, kot je bil prejšnja leta, kadar je grozil štrajk na železnicah.

Takrat so se ga bale železniške uprave, ker niso hotele izgubiti prevoznih poslov. Sedaj izgledi za prevoze niso ravno blesteči. Ako bo prišlo do zastojanja v konjunkturi, bodo prve prizadete tovarne, ki rabijo veliko surovin in goriva. Zmanjkalo jim bo dela in ne bodo vedele, kam z delavci. Marsikateremu podjetju bi torej kratek štrajk prišel kar prav. Vse to dobro vedo unijski voditelji, zato letos še nihče med njimi ni samozavestno napovedoval štrajkov, čeprav so si od svojih unij dali izglasovati dovoljenje, da jih lahko proglasijo. Opazovalci pa tudi pričakujejo, da bo izvršilni odbor AFL-CIO svetoval unijam, naj ne gonijo pogajanj na štrajk.

Fotografiranje široko razširjena zabava

NEW YORK, N.Y. — V naši deželi je fotografiranje in snemanje na filme zelo priljubljeno in razširjena zabava. Prijatelji fotografiranja so povezani v skupno okoli 6000 klubih.

Žene delajo izven doma

WASHINGTON, D.C. — Okoli eno četrtino poročenih žena v naši deželi je zaposlenih izven njihovih domov.

KANADSKA DOMOVINA

Iz slovenskega Toronta

Mesec dobrega tiska;
o čem nam govori
dobra tiskana beseda?

Če pregledujem svoje življenje, spoznavam, da dolgujem morda najbolj srečne ure svojega življenja knjigam.

Dobre knjige nam vedno kaj podarijo, a zato ničesar od nas ne zahtevajo; govorijo nam, kadar jih hočemo poslušati, in molčijo, če smo trudni. Dolga leta potrpežljivo čakajo na nas in niso prav nič užaljene, če jih po tem dolgem čakanju vendarle spet vzamemo v roke; ne, niso užaljene, temveč so prav to, ko bogate in darežljive do nas kot prvi dan. Kdor ima dobre knjige, ta res ne more biti do kraja nesrečen, saj ima najboljšo družbo, ki si jo lahko na zemlji mislimo. (Pavel Ernst, objavljeno v Koledarju Družbe sv. Mohorja za leto 1970. Ali že imaš letošnje Mohorjeve knjige? So bogato darilo za nizko ceno.)

V čem je lepota slovenske govorice nam, modernim Robinzonom, vrženim v vrvenje tujine? Prvič nam, ki smo prišli s slovensko zavestjo in našo materino besedo na ustnicah na to stran oceana, in drugič našim otrokom, ki se bolj ali manj uspešno upirajo povodnji jezikovne asimilacije.

Nam starejšim je materina slovenščina jezik najintimnejših doživetij. V tem se je izkristaliziral spomin na naše življenje od vsega početka. Še danes nam je goverica naših duš le slovenska in tako bo ostalo, dokler bomo živeli. Odtod dragocenost in lepota slovenske besede nam, starejšim...

Našim otrokom in vsem, ki so dorasčali in dorasčajo že sredi povodnji jezikovne asimilacije v tujini, se bo lepota slovenskega jezika razodela le v toliko, v kolikor jim jo bomo mi sami mogli in znali posredovati. V kolikor jim jo bomo mi napravili jezik-zak njihovih najintimnejših doživetij, jezik spominov od vsega početka, govorico njihovega duhovnega življenja.

Toda: Besede o lepoti so abstraktne, dokler niso doživete, in jezik je treba živeti prej kot pa filozofirati o njem. (Dr. Rado Lenček, Zbornik 1969.)

Vsak mesec posveti tam iz slovenskega Celovca 'Naša Luč'. Njeni žarki padajo po vsej zapadni Evropi in sežejo tudi preko velike Luže in ameriške obale. V svetlobi njenih žarkov morejo Slovenci raztreseni po teh zemljah brati: razlago božje besede, ki jo podaja 'Stvarni župnik'; novice o slovenskem življenju v zamejstvu in zdomstvu; razlago idej, ki narekujejo sodobne dogodke; objavo pisma, ki jih pišejo slovenske duše, ki iščejo resnice in opore v vrtincu časov; navodila za vsakdanje življenje; pregled iz slovenskega tiska; dogodke iz slovenskih krajev in končno 'Ljudi pod bičem'.

"Ob idealih človeškega dostojanstva, krščanskega pojmovanja družbene ureditve in splošne blaginje ter svobode in ne odvisnosti slovenskega naroda si bomo prizadevali služiti zdomski skupnosti, da bo čim bolj jasno poznala svoj smisel in smoter." (SIJ slovenske svobode, 31. dec. 1969.)

V vsakem času in v vsakem narodu je Bogu všeč, kdor se ga boji in dela po pravici" (prim. Apd. 10, 35). Vendar pa je Bog hotel ljudi posvetiti in zveličati ne posamič in brez vsakršne medsebojne zveze, temveč jih je hotel narediti za ljudstvo, ki bi ga v resnici priznavalo in mu sveto služilo... Temu ljudstvu

je glava Kristus... Kristus ga je ustanovil kot občestvo življenja, ljubezni in resnice in on si ga tudi prevzema za orodje odrešenja ljudi... (O tem nas Slovence v Združenih državah in po Kanadi poučuje mesec za mesecem "Ave Marija", spremeljalka na naši poti proti večnosti.)

Na policah Slovenske pisarne v Torontu potrpežljivo čakajo kupi slovenskih knjig, ki so sad ljubezni in trdega dela ljudi, ki so zapustili domovino in so prišli v široki svet iskat svobode in demokracije. Mesec dobrega tiska naj bi Slovence spomnil na to duhovno bogastvo, na to "družbo", ki vedno kaj dobrega podari tistemu, ki seže po njej. (Bo še, ker meseca dobrega tiska še ni konec.)

Mlade kuharice

V Slovenskem domu na 864 Pape Ave. se že nekaj nedeljskih popoldnevov zbirajo mlada dekleta. Vse imajo željo postati dobre kuharice in dobre gospodinje. Zato sta štedilnik in pogrnjena miza njihovo središče. Gospa Hacetova poučuje ta mlada dekleta o kuharski umetnosti. Zaenkrat mlade kuharice kar same pospravijo sadove svojih prizadevanj. Nekateri, ki so tem bodočim kuharicam zelo blizu, pa že šušljajo, da bodo za zaključek tega kuharskega tečaja povabile širšo slovensko javnost, z namenom, da oceni in pospravi sadove njihove kuharske umetnosti. Veliko sreče, dekleta!

Por.

Knjige razpošiljamo

V tem mesecu dobrega tiska smo zaposleni za razpošiljanje ZBORNIKOV za leto 1969. So že odšli iz tiskarne in so na poti po širni Kanadi. Od Vancouverja do Kvebeka in na sever do Sudburyja. (Mimogrede opomnim, da jih je še nekaj, ki čakajo na ročnikov. Tja v Britsko Kolumbijo še nismo poslali nobenega.) ZBORNIK 1969 stane \$5.75 in poština.

Ko so Slovenci zvedeli, da je na poti tudi druga težko pričakovana knjiga in sicer Skozi Luči in Sence, III. del, so se začeli ogledovati ali imajo že prvi in drugi del. Marsikdo hoče imeti vse dele te knjige in tako smo že odposlali prva naročila. Slovenska pisarna izdovod. III. dela Skozi Luči in Sence še ni prejela. Pričakuje jih pa vsak dan. Knjiga bo stala \$5.50 in poština.

Vsakdo, ki je knjigo že dobil po pošti, lahko vidi, da je letos poština za knjige draga: 65c. Na pošti so nam sporočili, da sprejemajo knjige kot "Parcel Post". Poština za te je pa dražja, kot je bila včasih za "printed matter".

Uprava Slovenske pisarne
618 Manning Ave.
Toronto 4, Ont.

L. Ambrožič st.:

OBLJUBA DELA DOLG

Dragi Dobrovci in vsi drugi dobrotniki, ki ste darovali za pravo cerkve — Marije Vnebozvet — na Dobrovi! Upamo, da ste prejeli vsi lepo barvasto sliko obnovljene cerkve — z župnijsko štampiljko in župnikovim podpisom, — ki smo jih vsem dobrotnikom poslali. Če jo kdo ni prejel, pa bi jo rad, naj vpraša tistega, ki mu je izročil denar, in jo bo dobil.

Gospod župnik Anton Moder — bivši profesor — mi je pred Božičem pisal in prosil, naj bi na nek način sporočil vsem dobrotnikom zahvalo ter vse dobre

želje za praznike in zdravja za novo leto 1970. Pa so mi nekateri svetovali, naj s kakim dopisom počakam, ker so pred kratkim dobili vsi karte obnovljene cerkve in da je za praznike že itak vsega na pretek. Pa sem dejal, prav, bom pa počakal, da se malo — "beseda vleže".

Ker čas tako hitro teče, pa ne smem predolgo čakati. Zakaj, letos bodo na Dobrovi velike slovenske počastitve 1000-letnice nastanka Marijine božje poti. To je sedaj najstarejša Marijina božja pot v Sloveniji. G. župnik mi med drugim piše, da bo takoj, ko bo program slovenske sestavljen in odoben, tega poslali, da ga bomo mogli objaviti v časopisu. To je potrebno zato, da se bodo seznanili z njim oni, ki nameravajo obiskati svoje v domovini, pa se bodo lahko tudi udeležili kake teh slovenske in opravili božjo pot.

Piša mi tudi, da bi rad v zgodnji pomladi preuredil nekatere reči v župnišču, (bivši Prosvetni dom), da bo bolj dostojno sprejemališče za razne odlične goste, ki bodo to leto prihajali na Dobrovo. Mežnarija se je začela rušiti in je potrebna nujnega popravila.

Dalje piše, da pripravlja za 1000-letnico zgodovino dobrovske božje poti za tisk. Rokopis je že gotov in se bo začel dogovarjati s tiskarji za izdajo. Piše "Bom videl, kakšni bomo predračuni in če jih bom zmoget, ker kasa je prazna. Če se kaj dela, se kar hitro sprazni. Domačini so že toliko dali, da že ne zmorejo več in ne smem od njih več zahtevati. So to zelo dobri ljudje." Zelo bi bil hvaležen — piše, če bi se od tam kaj kapnilo — od vas. In tako dalje.

Kaj rečete k temu? Ali bi se dalo zbrati skupaj še nekaj stotakov — 3-4 vsaj, da bi rešili ta težek položaj, v čast Mariji, ob njeni tisoletnici. Poskusimo! Pa lepo prosimo — brez godrnjanja in zabavljanja. Kdor da in kdor lahko da, naj da z dobro voljo. Le taki darovi so Zgornji res za dobro vzeti. In Marija bo prav gotovo poskrbela, da bo to prej ali slej z obrestmi povrnjeno. Saj ni treba veliko. En dolar, dva, pet, deset ali pa več — kolikor pač kdo zmore, da mu drugje ne manjka. Kdor dolar težko pogreši — naj pa pobrskajo po kotih predalov, poišče po policah in obrne žep — kakor je pred časom svetoval pater Odilo — in naj poišče cente, niklje, dajme in kvodre — pa naj zavije v papir in odpošlje. In to naj bi bil — "dar uboge vdove" —, ki je še s posebno pozornostjo sprejeto in vpisano v knjigo dobrih del. Nič ne marajte, koliko je število tega darova. Naj bo deset, petdeset, sto ali pa tisoč. Vsako število bo za dobro sprejeto. Marija vam to lahko s čudežem povrne, kar se je že nekajkrat zgodilo, kar boste lahko brali v zgodovini njene božje poti, če bo g. župniku omogočeno z denarjem, da bo mogel poravnati račun v tiskarni ali vsaj zmoget predračun. To bo zanimiva zgodovina. — Lepo prosimo, priskočimo še enkrat na pomoč z malim darom, da bo mogel poravnati račun v tiskarni ali vsaj zmoget predračun. To bo zanimiva zgodovina. Lepo prosimo, priskočimo še enkrat na pomoč z malim darom, da bo še to postorjeno.

Zelo bi bil vesel, če bi se kdo od vas, ki radi prebratete tole moje kolono — kar ste mi dokazali na božičnih voščilih kartah, ko ste se zahvaljevali in me navduševali, naj le še pišem — spomnite s kakim darom v namen in spomin tisoletnice Dobrovske božje poti. Vsaka vsota bo hvaležno sprejeta — pa

naj bo v eni, dveh ali pa tudi v treh številkah označena. Nobenika ne bo odklonjena. To lahko vpišete na kartico, ki jo pošljete na Dobrovo ali na mojo pošto. Vse bo zapisano v seznamu dobrotnikov o priliki MARIJINE TISOLETNICE. Ko bodo pozneje zgodovinarji pregledovali in objavljali imena takratnih dobrotnikov, pa se vas bodo vaši vnuki in pravnuki s hvaležnostjo spominjali, ko bodo na seznamih videli tudi vašo zapisano.

Denar lahko pošljete naravnost župnemu uradu na Dobrovo ali ga pa oddate kot prvič istim osebam. In ti so: dr. Puc v Hoboknu, Košir Tone in Uranar Tončka v Clevelandu, Remec Marija v Chicagu, Kreditna zadruga v Torontu ali Lojze Ambrožič v Torontu. Točen naslov je: L. A., 67 Malamute Cres., Agincourt 755, Ontario, Canada. Ali: Credit Union LTD., Manning Ave. 618, Toronto, Canada. Na ček napišite: "Dobrova" Trust No. 1569. To, če pošljete zadrugi. Če pa meni, pa samo moje ime. In tako tudi drugim. Na listek poleg pa napišite, da je to za Dobrovo.

(Dalje sledi)

Da bi se ohranili

WASHINGTON, D.C. — Pisati v slovenske časopise v Ameriki ali kjerkoli izven Slovenije je v mnogih ozirih težko, ker se pač le malo zgodi, kar bi vse čitatele v resnici zanimalo, v prvi vrsti še iz slovenskega življenja. Vendar bi nas moralo zanimati: napredek vseh slovenskih organizacij v Ameriki, razvoj slovenskih fara, slovenske šole, uspehi naših rojakov v Ameriki in drugod po svetu, slovenska kapela v Washingtonu, Slovenik v Rimu, Slomškova in Baragova zadava, slovenske prireditve in slovenska romanja, slovensko časopisje in knjige o nas, kulturni vrtni, pristave, naše radijske oddaje in nastopi na televiziji, koncerti slovenskih pesmi in kulturne prireditve. Vse to in še marsikaj bi nas moralo zanimati. Tudi bi nas moralo zanimati, kaj se dogaja v Sloveniji po svetu drugje in v Sloveniji sami.

Ni še dolgo, ko je slovenska fara v New Yorku praznovala svojo 50. obletnico; fara Sv. Vida v Clevelandu pa je imela svoj 75. letni jubilej. Veseli moramo biti in ponosni smemo biti, da so naši predniki, ki so orali ledino slovenski narodni manjšini v Ameriki, imeli v mislih naše bodoče rodove. Zato lahko mi, njihovi dediči, zanjemo plod njihovega dela.

Res je, človek živi v prostoru in času, ki mu je odmerjen. Res je pa, da moramo misliti na večnost in morali bi misliti tudi na bodočnost. Ravno tako narod in narodna manjšina. Mi se lahko zapiramo vase, gledamo iz daljave, kaj se dogaja v Sloveniji in obujamo spomine na čase, ki so bili drugačni ter se jezimo na spremembe, ki jih zaustaviti nismo mogli. Se manj jih lahko azustavimo sedaj. Prav tako, kot so druge emigracije in izseljeniške skupine bile brez moči in nesposobne dajati smernice svoji nekdanji domovini. Ruski emigranti, tako beremo, so si radi, če so poprej imeli pravico, nadevali ob posebnih prilikah, uniforme častnikov; so se pa s svojo smrtjo izgubili za vselej. Večnemu izseljeništvu je usoda podobna. Sloni na starem izročilu, ki je lepo in bogato in nam vsem zelo pri srcu; ob misli, da mora nekoč postati drugače, pa se zgrozi in si zato hoče dajati duška iz življenja.

Ali se moramo bodočnosti zares bati? Ali Slovenci v Ameriki kot skupnost ali manjšina bodočnosti nimamo? To vprašanje smo si gotovo že vsi postavili in nihče si ni našel zadovoljivega odgovora. Amerika je velika, Slovencev malo. Slovenske naselbine se redijo in če se še niso povsem, postajajo vsak dan bolj podobne in enake drugim in naš način življenja sličen načinu naših sosedov, ki so drugačnega porekla. Na drugi strani, in to je prav gotovo dobro, se naš rod širi, živi tam, kjer nas poprej ni bilo. Na ta način postajamo vedno večji. Tudi druge manjšine so šle skozi podobno katarzo. Nekateri so se ohranili, drugi izgubili. Ojačali so se, ker so ohranili svojo zavest, vero vase in ponos na svojo ter svojih prednikov preteklost, s svojim delom pa pridobili vpliv; izgubili so se, ker so z jezikom izgubili zavest in se zatakili.

Nisem prepričan, da je bilo pametno ali potrebno ukiniti latinščino iz rimsko-katoliškega bogoslužja, predvsem iz mašne daritve. Mnogi latinsko niso razumeli in so obredom brez težav in pobožno prisostvovali. Podobno se je dogajalo z unijatskimi katoličani, ki latinščine niso imeli in tudi niso vselej ali celo pogosto razumeli jezikovno njihove celotne in nad vse bogate liturgije. Zbiranje v cerkvah pri ukrajinskem bogoslužju jih je pa močno vezalo v občestvo, kjer so vsi vedeli in veče, da jim je nekaj skupnega in da se to izplača ohraniti. To mora postati lastno tudi nam. Zelo malo drugačen je bil in je položaj Judov, v Ameriki in po drugih državah.

Danes imamo v slovenskih farah slovenske maše. Računati moramo, da se bo nekoč zgodilo, ko večina potomcev sedanjih faranov slovenskih cerkva in župnij ne bo razumelo ali vsaj dobro razumelo slovenskega jezika. Morale pa bi se te maše in samo slovenske maše, v slovenski ohraniti, povezane s slovenskim petjem kot del naše slovenske verske tradicije. Pridige pa naj bodo v jeziku, ki ga večina bolje razume. Slovenske šole v pravem pomenu besede utegnejo postati anahronizem. Naj pa potem učijo naše male prelepih slovenskih pesmi in slovenskih tradicij tu in izven Amerike. Prav tako naj, skupno s slovenskimi organizacijami organizirajo obiske Slovenije, kar bo mnogim in za mnoge priljubljeno, da se priuče tudi slovenskega jezika, vsaj v neki meri. Tudi časopisje v slovenski utegne najti vedno manj in manj naročnikov. Angleški deli so bili zato marsikje dodani, še več jih bo. In vendar je in mora ostati namenjeno za slovenske Amerikance, pisati o nas in poročati o nas, o stvareh, ki so nam skupne, o naših stvareh. Vloga časopisja bo iz dne v dan bolj važna in prav od tega zavisi naša čela bodočnost.

Msgr. Baznik, nekdanji župnik pri fari Sv. Vida, je resno ali v šali vprašal clevelandskega škofa, naj bo dovoljeno uporabljati harmoniko pri maši, ko Slovincem kitara ni ravno bližje, harmonika pa je nekako del slovenskega življenja. Harmonikarji bodo lahko lepo uspevali in naši zanimanje ter privlačnost; še bolj pa bodo lahko uspevale in naše zanimanje ter privlačnost lepe slovenske pesmi, pri maši in na javnih koncertih. Radi jih bodo slišali mnogi, celo oni, ki jim je slovenščina popolnoma tuja. Saj tudi opero mnogi cenijo bolj, če je petje v jezikih njenega nastanka kot pa v prevodih, ki se niti v spretnosti dostikrat ne odlikujejo.

Najzanesljivejša jamstvo za našo bodočnost pa bodo ostale naše organizacije. Slovenskih organizacij pri nas je razmeroma precej in številčno so močne. Gotovo so na razpolago statistike. Mrs. Prislund je podala nekaj števil in statistik v svoji knjigi "From Slovenia to America". Najbrže bo tudi malo članov, ki bi istočasno pripadali več kot eni sami številčno močni organizaciji, pri čemer naj mislimo v prvi vrsti bratovske zveze. Poleg praktičnih potreb, zaradi katerih je nekaj teh organizacij nastalo, imajo vključen v svoj pravilnik - naj bo zato primer K.S.K.J. - smoter, da hočejo delovati za ohranitev slovenskih tradicij v Ameriki. Ponovalno in ponovno je bilo dokazano, da se je marsikaj slovenskega ohranilo ravno v okviru teh organizacij; z njimi je tudi nastalo novo ameriško slovenstvo. Več bi se lahko ohranilo, brez dvoma, težko pa bi brez njih bili naši mlajši rodovi slovenski, novo slovenski ali ameriško slovenski. Na nas je torej, da vse te organizacije podpremo, se jim pridružimo, če njih člani še nismo, v njih damo čim večji poudarek ameriškemu slovenstvu in, kar bo najbolj važno, v njih vtigajmo našo mladež, da bo tudi ona znala, morda še bolj kot mi, ohranjati in gojiti slovenskega duha in da bo uspešna, da bodo vse te organizacije ostale v bistvu slovenske. Preko organizacij bomo tudi morali navaditi znanstvene rodove, da bodo hoteli in znali gojiti vezi s Slovenci v matični domovini, če se bo le dalo, pospeševati obiske predvsem tja.

Tistim izmed nas, ki smo se od svojih staršev naučili slovensčine, nam je, po večini vsaj, slovenski jezik dragocenost. Mnogi se trudimo, da bi ga posredovali svojim otrokom. Mnogim bo to uspelo, mnogim pa ne bo. Se manj bo uspelo našim otrokom, vsaj v takšni meri, da bodo njih otroci večji slovensčine prav tako kot angleščine in da bi slovensčino brez težav in z lahkoto ter samozavestjo lahko uporabljali. Tudi našim rojakom, ki otrok nimajo, bi morala biti ta misel razumljiva in sprejemljiva, ker je neizogibna. Z njo moramo računati, da bomo lahko našli primerno obliko, da se kot celota v Ameriki ohranimo, ko istočasno mislimo na slovenstvo bodočih rodov. Vsekakor pa je mogoče posredovati mlademu rodu zavest in ponos, ljubezen in navezanost na naše najlepše tradicije, na našo pesem, kar bodo tudi naši otroci brez posebnih težav izročali dalje. Inačica vse ali nič nas bi pa že v tem rodu, tako na žalost izgleda, pa čeprav se mnogi proti temu borimo, pripeljala k svojemu nujnemu koncu. Celo Prešeren sam je nekaj zelo rodoljubnih pesmi napisal v nemščini.

Brez dvoma nam je vsem mar naših tradicij in ravno tako za trdno hočemo, da bo slovenstvo živelo. Z gornjimi mislimi pa bi rad povabil vse, da bi razmišljali, posamič ali skupno, kakšna naj bo oblika, ki bo omogočila, da bo slovenstvo preživelo udarec, ki ga v vsaki družini predstavlja prelomnica, ko slovenščina preide v angleščino. Odgovora na to vprašanje sam ne poznam. Prepričan pa sem, da bi ga z dobro voljo in po skupnem razmišljanju mogli najti. Najti ga tudi moramo, preden je prepozno. Treba nam je poiskati primerno obliko. Jasno mi je pa tudi, da bomo z gledanjem na preteklost, ki se bodočnosti boji in sedanjost odklanja, ostali izseljeniška skupina na eni strani, ali pa na drugi strani begunci odnosno politična emigracija, če je komu poslednji izraz ljubi in mu pomeni več. Za ene ali druge pa je bodočnost kaj malo obetavna; še več, se bo končala s smrtjo vsakega posameznika, kot celota pa bi ostali pozabljeni za vedno, ko

pa na drugi strani lahko za vedno, v to sem prepričan, ohranimo slovenske maše (tudi če bi pridige bile angleške), slovenske petje, širimo knjige o Sloveniji, slovenskih zavodih in naših uspehih po svetu, pripravljamo koncerte slovenskih pesmi ali celo, kot smo nekaj časa prebirali šele pred kratkim, vztrajamo pri klobasah in potici, ki je celo že zdaj nekako poznana slovenska posebnost široko po Ameriki.

C. Mejac

V ameriških odnosih
do Bolivije led prebit

WASHINGTON, D.C. — Ni še pozabljeno, kako junaško je lani novi bolivijski vojaški režim pod predstvom generala Ovande nacionaliziral ameriško podjetje Bolivian Gulf Oil Co. To je naravno takoj ustvarilo med našim državnim tajnistvom in bolivijsko vlado na pol vojno stanje vsaj na gospodarskem polju. Skušnja je učila, da to ne bo dolgo trajalo in da se bo led začel kmalu topiti. In res se je to hitro začelo dogajati, seveda za kulisami.

Obe nasprotni sta začeli zopet govoriti, se pogajati itd. Danes je že prišlo v navado, da voditelji našega poslanstva v La Paz niso več osovražene osebnosti v bolivijski birokraciji, ekoravno o bistvu spora še ni dosežen sporazum. Pogajanja sicer napredujejo, pa le počasi. Znakov za dobro voljo ne manjka. Tako je na primer naša diplomacija omogočila bolivijski vladi nakup jet-tovornega letala, pozneje pa še računalnika. Brez ameriške pomoči ne bi Bolivija mogla dobiti potrebnega posojila.

Ovire so zunaj odnosov med obema deželama. V La Paz ne vedno, kam bo Ovando spjel svojo politiko. Nekateri se bojijo, da bo šel predaleč na levo. Drugi se bojijo, da se bo zamejeli generalom, ker jim hoče pristriči izdatke za narodno obrambo. Politična bodočnost režima Ovando ni torej zacementirana. Nihče pa ne trdi, da njegov režim ni v nevarnosti. Ovando mora previdno plavati med raznimi vojaškimi in civilnimi strujami. Optimisti mislijo, da bo srečno izvozil iz vseh slepih ulic. Tudi naši diplomatje se nabigajo k temu upanju.

DELO DOBIJO

Moški ali ženska
dobi delo za čiščenje novih uradov v soboto, samo en dan v tednu.

GOLD MEDAL FOODS
3820 Lakeside Ave.
431-6535

(32)

Zenske dobijo delo

Cistilka
Iščemo čistilko za lepotečni salon, 5 dni v tednu. Kličite CH 1-8383.

PIERRE'S BEAUTY SALON
210 Buckley Bldg.
1501 Euclid Ave.
(10,11,12,17,18,19 feb)

Help Wanted Female

ASSEMBLERS
Small growing east side concern requires women for day shift light sub-assembly and line assembly type employment. No experience required, will train. Company paid benefit program. For interview apply in person at personnel department.

THE ANTENNA
SPECIALISTS CO.
12435 Euclid Ave.

(32)

MALI OGLASI

Zenitna ponudba
Slovenka, se želi spoznati z Slovincem do starosti 42 let. Pišite na Ameriško Domovino pod "Pomlad."

(10, 13 feb)

JAN PLESTENJAK:

HERODEZ

"Nisi je zaslužil lepe besede, še manj pa ljubezni!" se mu je zarežalo v duši. Preden jo se kot na platno postavile goličave, kjer so se še nedavno bahavo senčile in sončile smreke, se poigravale z vetrom in dopovedovale pritlikavim sosedam: "Me smo pa Konškarjeve, Konškarjeve." Parobki kostanjev, ki so od sramu lezli v zemljo in iz izmognanih korenin in izsušenih prsi prisilili k soncu vodene odganjke, da bi zabrisali sled nekdanje veličine, so mu lezli v oči in mu begali misli, ki so bile tako žejne ljubezni, miru in domačnosti.

V podstrešju je zastokalo. Smrekovo lubje se je že osušilo, bilo je vegasto in najmanjši sunek vetra je zrahljal Tonetovo streho.

"Kaj pa je to?" se je ustrašila Neža, Tonček se je pa od groze stresel. Na kaj takega ni bil vajen. Pri Adamovcu ni strašilo, tam so bili dobri ljudje.

"O nič! Veter!" je razlagal Tone, pa mu je bila beseda neokretna, trda in skoraj zlagana.

To je opazila tudi Neža in povedala oči. V veži so zaškripala vrata.

"Preklemski veter!" se je raztogotil Tone, stopil v vežo in popravil zapah. Vedel je, da je podboj majav in da je dovolj, če se v vrata le za hip upre sapa, pa zaškripajo na starih težajih.

"Huda ura bo!" je kar brez misli bleknil. Nekaj je moral spregovoriti, molčanje mu je bilo premučno.

"Misliš?" se je ustrašila Neža. Videl je, kako so ji oči zagorele, in videl, kako ji je pobledel obraz. Že prej se je bala hudih ur.

"Hudega ne bo, saj ni bilo soparno!" je razlagal, čeprav na hudo uro niti mislil ni in se mu je že neumno zdelo, da je vprav s hudo uro začel, kot da bi ne bilo pripravnijšega razgovora.

Pa je spet zaroštalo pod streho. Zdelo se ji je, kot da je nekdo skrinjo odprl. Zaškripalo je kot pri skrinjah, ki jih je vlaga napela. Votlo je odmevalo, potem pa utihnilo. Neža se še pre-

makniti ni upala, Tonček je pa zakopal svoj obraz v njeno krilo, da ne bi slišal in videl strahov, ki se jih je tako bal. Že oče je bil strahu podoban, kakšen mora biti šele strah!

V kamri se je nekaj zganilo. Zamajala se je šipa, morda je kdo okno odprl. Naj ga, železne mreže ne more odtrgati, v kamen je zakovana in debela je vendar kot otroška roka. Toda Neža se ni spomnila na mrežo, mislila je le, da se zdaj pa zdaj odpro vrata in iz kamre bo stopil razbojnik, tak, kakršen je prilomastil pred leti v Anžičevo hišo, očeta in mater ubil in vse, kar je bilo kaj vrednega v hiši, pobral in odnesel, prej pa trupla stlačil pod kad, da bi jih ne našli tako hitro, da bi bil pa do tedaj že daleč, daleč.

Za trenutek je pogledala Toneta. Bil je zamišljen, mračen in zdaj pri luči je videla, kako zelo se je postaral. Ob sencih so mu lasje izpadli, na glavi so se pa proti čelu ozili v oster trikot.

"Tone je še zmerom močnejši za dva! Ne boj se!" ji je nekaj reklo in, ko se je ozrla na njegovo lopatasto roko, se za hip ni več bala.

"Staro je že vse, pa je že vse mahadravo!" je zastokalo Tone. Vedel je, da je Neža plašna, zdaj

pa še bolj, ko že tako dolgo ni bila v hiši.

"Hm!" je pritrdila Neža, mislila pa na vse drugo. Ura ji je kazala že deset, večerje pa še ni pripravila. Toda kaj naj pripravi, ko pa ne ve, če ima Tone zalogo.

"Ti bi večerjal?" ga je ogorila v zadregu.

"Nisem lačen. Pa za vaju bo treba," je odgovoril mehko in skrbno, vstal in iz omarice v steni potegnil vrečko—kaše. "Mlečno kašo bi skuhala, še najmanj bi se zamudila," jo je ogovarjal. Zdaj je ni bilo več strah, zdaj je šele začutila Tonetovo močno bližino in kar varno se je čutila. Tudi Tonček je dvignil glavo in svoje zaupno otroške oči oprl v očeta. Zdaj se mu ni zdel več hud, saj je o mlečni kaši govoril. In ko je videl, da so se mu očetove oči nasmehnile, mu je bilo dobro in strahovi so se razbežali po grapah in po zapuščenih, z vsem mogočim poraslih kopiščih.

"No le! Saj jo boš tudi jedel. Samo za naju bi ne bilo vredno kuhati," je napeljavala. Neža, ker se je bala, da bi ji mogel očitati, da se zanj ne briga.

"Pa bom!" se je vdrl Tone in neizrečeno dobra se mu je zazdelala žena. Sram ga je bilo pred

njo, da se je kdaj spozabil in še pol grunta zapravlil. Sireta bo samo zaradi njega trpela, se trpela po ledinah in še pod pošteno streho spati ne bo mogla.

Pomagal ji je zakuriti, natosil ji je drv, da jih je za drugi dan naložila v peč, in brkljal po veži, kot bi nečesa iskal, popravljal zapah pri težnih vratih, preskusil vratca pri svinjskem kotlu. Rja se je kar na debelo luščila. Motal se je in se motal, da se je le mogel zamuditi v veži in bili blizu Neže. Njej je bilo to všeč, iz vsakega kota je zijal vanjo strah in Tonček je vendar preslaboten, da bi mogel razgnati strahove. Tone pa je močan in nikogar se ne boji. Tako je mislil tudi Tonček, ki se je že toliko ojunail, da se je

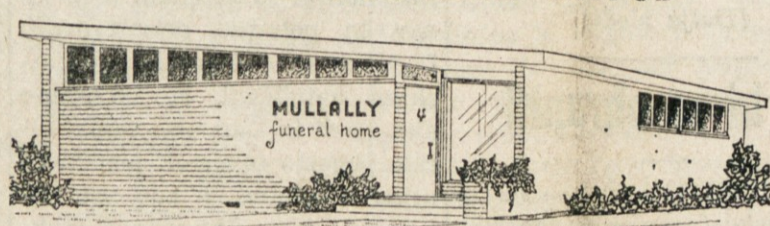

V BLAG SPOMIN
OB DRUGI OBLETNICI ODKAR
JE V GOSPODU PREMINULA
NAŠA LJUBLJENA MAMA,
STARA MATI IN
PRABABICA

Frances Krajnc

Izdihnila je svojo plemenito dušo
dne 10. februarja 1968.
Počivaj mirno - snivaj sladko!
Zalujoci:
hčere: FRANCES, CAROLINE
in LOUISE,
zeti: VICTOR LOUISIN,
JOHN LOUISIN, STEVE ANTOLIN;
vnuki, pravnuki in sorodniki.
Cleveland, O., 10. februarja 1970.

MULLALLY POGREBNI ZAVOD

Nahaja se med Memorial Shoreway in Lake Shore Blvd.
365 E. 156th St. KE 1-9411

- ★ Vse predpriprave v naši posebni privatni sobi.
- ★ Vera, narodnost in privatni običaji upoštevani.
- ★ Parkirni prostor. Zračevalni sistem.

24 urna ambulančna posługa in aparat za vdihavanje kisika.

1891

1970

Naznanilo in Zahvala

Z globoko žalostjo v naših sreih naznanjamo, da je umrla naša ljubljena soproga, mati, stara in prastara mati in tašča,

PAULA ROJC

Previdema s sv. zakramenti je zaspala v Gos podu 10. januarja 1970. leta.

Rodila se je 2. junija 1891. leta v Dobu pri Domžalah na Gorenjskem, odkoder je prišla v Ameriko leta 1913.

Pogreb se je vršil 13. januarja 1970 iz pogrebnega zavoda A. Grdina & Sons v cerkev Marije Vnebovzete, kjer Father Victor Tomc daroval sv. pogrebno mašo za pokojno dušo pokojnice. - Potem pa smo pokojnico prepeljali na pokopališče ALL SOULS in jo tam položili k večnemu počitku v družinsko grobnico.

Pokojna je bila članica društva sv. Ane št. 4 ADZ, društva sv. Helene št. 193 KSKJ, podr. št. 10 SZZ in Oltarnega društva fare Marije Vnebovzete.

S tem se iskreno zahvalimo Father Victor Tomcu za darovano pogrebno sv. mašo, ter za spremstvo na pokopališče. — Father Paulu Krajniku pa se zahvalimo za molitve v pogrebnem zavodu.

Prisrčno se zahvalimo Mr. Martinu Rakarju za krasne žalostinke, ki je zapel pokojnico v slovo med pogrebno sv. mašo.

Topla hvala vsem, ki so darovali za vence cvetja in vsem, ki so darovali za sv. maše.

Draga naša, počivaj v miru v tej blagoslovljeni ameriški zemlji in lahka naj Ti bo njena gruda!

Bila si nam dobra, polna ljubezni in dobrote do vseh nas. Zato se Te bomo vedno spominjali v naši mislih in molitvah!

Zalujoci:

soprog ANTON — sin ANTHONY
hčere: HELEN, LUDMILLA, JULIA
snaha: DOROTHY Zet: BROKS

10 vnukov in vnukinj — 8 pravnukov in pravnukinj
V starem kraju žaluje za njo sestra ANTONIJA
OSTALO SORODSTVO

Cleveland, O., 10. februarja 1970

CHICAGO, ILL.

MALE HELP

INSPECTORS
WANTED

(1) — Day Shift
(1) — Night Shift
Should be able to use Micrometer & Caliper, read Blue Prints. This is a stable position with better than the usual benefits. Quality Mfrs. of Fasteners & Screw Machine Products.
Call MR. KAMMINGA
378-2050 (28)

HOUSEHOLD HELP

CLEANING WOMAN

Dependable. One day a week, in Downers Grove. Permanent.
Phone 969-2599 (28)

WOMAN FOR GENERAL HOUSEWORK AND COOKING. Vic. Bryn Mawr & Sheridan - 5 days. Good salary. Refs. Ph. 254-4344 Mon. thru Fri. 10 to 5 and 334-5183 weekends. (28)

HOUSEKEEPER - Cook. Live in, own rm. and board and salary. Companion to older woman.
Vic. S.W. Chgo. CL 4-5164 (29)

BABY SITTER, 2 small children in my home. Full time. Diversey and Central Ave.
Phone 237-3560 (29)

MALE HELP

Engineering Positions
Available
with Jacobsen

A Leading Employer In This Area

SR. PROJECT ENGINEERS
DRAFTSMEN
PROJECT ENGINEERS

Above Average Opportunity For Industrial Technology Graduates

For A Personal And Confidential Interview

Apply To Employment Office, Or Call

Mr. W. A. Spangenberg: (414) 637-6711

JACOBSEN Manufacturing

1721 Packard Avenue, Racine, Wisconsin
An Equal Opportunity Employer (29)

CHICAGO, ILL.

FEMALE HELP

BEAUTICIAN and MANICURIST
Experienced. Day and Evening.
Excellent salary plus commission.
Paid vacation.
Call 259-9214 (29)

REAL ESTATE FOR SALE

Nr. 87th & Damen — Owner
2 Bedroom custom built brick.
Heated knotty pine back porch.
Full basement, 1/2 blk. shos, transp., schools.
239-3342 after 5 p.m. (28)

FURN. Apt. Bldg. Logan Square.
Exc. transp. 32 apts. Orig const. Yel.
Octagon brk. court type. 6-2 1/2 s.
18-3 s, 8-4 s. Inc. \$57,000 yr.
By Owner. Must Sell. AL 2-4016 (28)

3 STORY BRK. 6-4 Rm. apts.
Comp. furn. Inc. \$12,500 yr. Lot
37 1/2 x 125. 3 car frame gar. Yard.
Inquire 2623 N. Kimball or call
AL 2-4016. (28)

HOUSE - 2 car gar., full bsmt.
Vic. 1500 Diversey. \$13,500
Ph. 935-3702 (28)

BY OWNER—Like New Brk. and
Stone. 3 bedrm., 2 bath tile plus
ceramic flrs. Full fin. bsmt. Gar.
Large lot. Vic. Archer-Cicero.
\$30,000. LU 5-5839 (29)

GRDINOVA POGREBNA ZAVODA

1053 East 62 St.

431-2088

17010 Lake Shore Blvd.

531-6300

GRDINOVA TRGOVINA S POHIŠTVOM

15301 Waterloo Road

531-1235

K S K J

AMERIŠKA SLOVENSKA KATOLISKA JEDNOTA

(K.S.K.J.)

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA KATOLISKA PODPORNIA
ORGANIZACIJA V AMERIKI

sprejema moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa
tako po rojstvu.

- Izdaja najmodernejšo vrsto zavarovalnic za odrasle in za mladino:
- od \$500.00 do \$15,000.00 posmrtnine
- za onemoglost, poškodbe in operacije do vsote \$600.00
- za odrasle člane bolniško podporo
- članom posodi denar za nakup doma.

Za seznam in pojasnila o tajniku ali tajnici v vaši okolici izpolnite
izreček in pošljite na glavni urad K.S.K.J.

AMERICAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION (K.S.K.J.)
351-353 No. Chicago St.
Joliet, Illinois 60431

Radi bi več pojasnila o K.S.K.J. ter ime in naslov tajnika(ice)
v naši okolici.

IME
NASLOV
MESTO
DRŽAVA CODE

Prošnja in obvestilo uprave

Naše naročnike v st. clairski okolici lepo prosimo, da bi do nadaljnjega poravnali naročnino direktno, osebno v uradu ali po pošti potom denarne nakaznice. S tem nam boste olajšali delo, dokler ne najdemo druge rešitve.

Tudi v zadevi smrtnih naznanil, zahval in obletnic, prosimo, da se poslužujete telefona ali pošte, če Vam ni mogoče osebno priti v urad.

Prosimo, sporočajte osebne in splošne domače novice, da bo list bolj pester in zanimiv. Telefonska številka Ameriške Domovine je: 431-0628.

Se priporočamo za nadaljno naklonjenost in vse lepo pozdravljamo!

AMERIŠKA DOMOVINA

ZA VALENTINOVO
poklonite svojim dragim
AMERIŠKO DOMOVINO

ČE SE SELITE

izpolnite ta odrezek in ga nam takoj pošljite. Ni potrebno, da nam pišete pismo. Naslove menjamo dvakrat tedensko. Navedba starega naslova je nujna

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave.

Cleveland, Ohio 44103

Moj stari naslov:

Moj novi naslov:

MOJE IME:

PROSIMO, PIŠITE RAZLOČNO